

Akupunkturer

Akupunktur godkändes 1984 av Socialstyrelsen för att användas inom den officiella sjukvården i Sverige mot kronisk smärta. I en förordning (SOSFS 1984:33) godkändes att akupunktur fick användas av legitimerad läkare, tandläkare, barnmorska, sjuksköterska och sjukgymnast som genomgått erforderlig utbildning. Detta ställningstagande från Socialstyrelsen kom eftersom man på fysiologisk bas hade kunnat börja förklara en del av akupunktur-effekterna i samband med smärttillstånd.

1989 kom en ny författning från Socialstyrelsen (SOSFS 1989:2) som reglerade hur utbildning inom akupunkturområdet skulle se ut.

Råden var att betrakta som de minimikrav som Socialstyrelsen ansåg att utbildningarna skulle uppfylla. Man betonade vikten av mycket praktik samt en god smärtfysiologisk förståelse såväl som en förståelse för våra västerländska förklaringsgrunder till akupunkturers verkningar.

Efterhand kom det rapporter om att akupunktur även kunde ha positiva effekter på vissa andra symtom än smärta. Detta ledde till att man på hösten 1993 upphävde de två dittillsvarande författningarna från Socialstyrelsen. Se SOSFS 1993:18 och Meddelandeblad 11:93 från Socialstyrelsen.

Från och med hösten 1993 **finns inga speciella författningar** kring akupunktur utan akupunktur får nu användas på precis samma premisser som alla andra metoder inom sjukvården, d v s akupunktur får användas vid tillstånd för vilka vi har **vetenskap och beprövad erfarenhet** som visar positiva effekter. För akupunktur gäller nu således inga specialregler utan **alla regler** inom hälso- och sjukvårdens område gäller även här.

I meddelandebladet skrives bl.a. ”*En förutsättning för behandling med akupunktur är att annan behandling inte försummas. Vid användning av akupunktur gäller ansvaret för diagnos och behandling av patienten samt kravet på vetenskap och beprövad erfarenhet som vid all annan behandling*”.